липень-серпень 2006

МІСІОНАР

УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Крехівський монастир — це новіціят, тобто школа монашого життя. Тут кожний покликаний до монашого життя розпочинає свій подвиг, призвичаюється до способу чернечого життя і формує світогляд, щоб після двох років продовжити своє навчання і працю в інших монастирях.

Тому Крехів — серце Василіянського Чину в Україні, місце, де народжуються і мужніють нові покликання трударів для Божого виноградника. Кожного дня вони свідчать не стільки словом, скільки цілим своїм життям, що існує істина понад усі земні істини — свята Христова Євангелія.

Відвідай Крехівський Василіянський монастир. Тут зможеш віднайти радість, мир і надію.

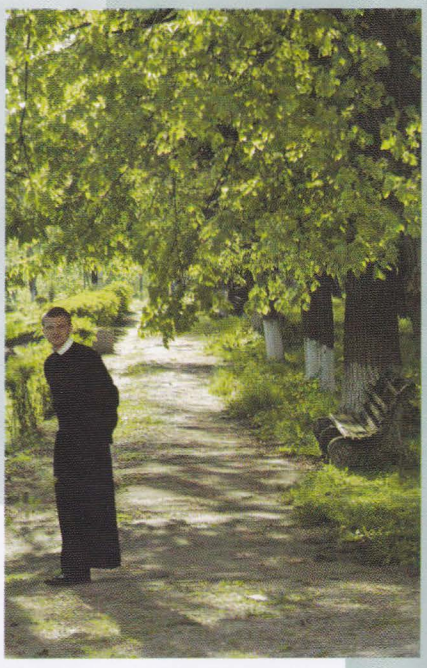

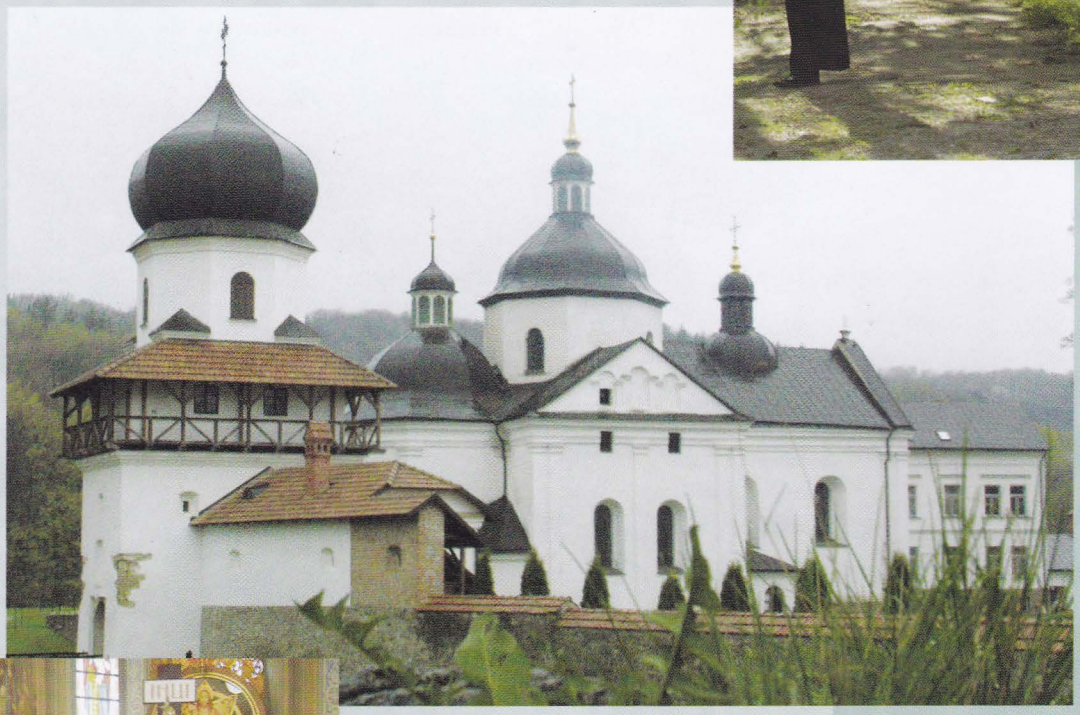

Якщо ти почув у серці голос,
не вагайся — йди за Христом.
Крехівський монастир привітає тебе
і дасть тобі знання і досвід,
щоб ти міг служити для Церкви й народу.
Дорогі батьки,
не бороніть своїм дітям
приходити до Христа.

Монастир знаходиться за адресою:
с. Крехів
Жовківський район
Львівська область
тел.: 8 (03252) 66-446

ЗМІСТ

Слово редактора.....3

Наміри Апостольства молитви *на липень*.....5

Наміри Апостольства молитви *на серпень*.....7

Наміри Апостольства молитви *на вересень*.....8

...Щоб плід ваш тривав (Ів 15,16).....9

бр. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
Мета молитви — з'єднання з Богом....11

Петро ГУСАК
Природне право як підстава для позитивного права на життя.....13

Іван ЛУЦЬ
Лікарі-католики — глобалізація та бідність.....17

с. Домініка ДАНКАНИЧ, ЧСВВ
Я залишився тим, ким був.....21

З редакційної пошти.....23

о. Йосафат РОМАНИК, ЧСВВ
Щедрі овочі добрих трудів.....24

бр. Даниїл СІКОРА, ЧСВВ
Слідами ісповідника віри.....26

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
Блаженні переслідувані за правду....29

Катря ГРИНЕВИЧЕВА
Мак.....32

Ігор ЛУБ'ЯНОВ
Відповідь Христа дияволові.....34

Ієромонах Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ,
головний редактор

Ви тримаєте в руках спарений часопис за липень-серпень. Стало традицією щорічно видавати влітку таке число. Ця коротка перерва у праці над видаванням часопису водночас є для редакції запрошенням для обдумування шляхів подальшого розвитку часопису. 2007 рік — це рік 110-ліття виходу у світ першого числа «Місіонаря». Після відновлення його на початку дев'яностих років минулого століття часопис пройшов шлях становлення і розвитку. Сьогодні ми наблизилися впритул до моменту, коли мусимо всі спитати, що можемо зробити для вдосконалення нашого видання? Насамперед бажаю поділитися з Вами, шановні читачі, новиною, що з наступного року часопис стане об'ємнішим, тобто від січня 2007 року ми розширюємо його обсяг до 48 сторінок. Саме невеличкий обсяг журналу не дозволяв нам в минулому друкувати обширніші статті чи урізноманітнювати тематику. Надіємося, що збільшення обсягу на цьому не припиниться.

На жаль, недостатньо ще розвинутий метод так званого «зворотнього зв'язку», тобто, ми не маємо достатньо листів із запитаннями, зауваженнями чи пропозиціями, тому нам і далі залишається важко формувати тематику часопису. Дуже часто звертаються читачі із проханням подати повідомлення про ті чи інші події. Часто такі повідомлення вже втрачають актуальність, бо часопис виходить раз на місяць.

Зрештою, такі повідомлення переважно не несуть глибокого змісту, і багато читачів залишають їх поза увагою. Зустрілися ми також із опозицією та недовір'ям до часопису. Так, до нас звертаються ті, які незадоволені або ілюстрацією у кросворді, або описаними в часописі подіями. На деякі закиди стараємося відповісти, оскільки маємо свою думку, і рідко що опиняється у номері без аналізу та обговорення. Деякі зауваження враховуємо і намагаємося виправити. Ми можемо помилятися, тому просимо через листи висловлювати Ваші думки щодо тематики часопису та способів його вдосконалення.

Варто зауважити, що часопис «Місіонар» ні в якому разі не є комерційним проектом. Для його видання витрачаються значно більші кошти, у порівнянні з ціною, запропонованою вам. Однак, для розвитку і вдосконалення часопис потребує нашої посильної допомоги і вашої співпраці. Господь щедро винагороджує тих, які не закриваються у своєму егоїзмі, нагородить ласками всіх, які дадуть лепту для розвитку цього часопису.

І нарешті, ми ніколи не уповаємо тільки на себе і на свої сили. Нашою могутністю і силою завжди залишається Христос Господь і Його Пресвята Матір. Тому просимо всіх читачів часопису у своїх молитвах не забувати і про редактора часопису, і про всіх, які своєю працею спричиняються до його видання. Дякуємо Вам, шановні читачі, за те, що Ви є, за те, що ми можемо спілкуватися. Нехай Господь благословляє Вас.

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Головний редактор
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ
Віра АРІВ
Літературна редакція
Олена КОБИЛЕЦЬКА

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Володимир ЩУРКО, Микола ЯЦКІВ

Заснований у 1897 році
Засновники — Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2005 р.

Передплатний індекс — 23959

Адреса редакції:
м. Львів, 79019, вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94 e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.06.2006 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян «Місіонер». 80300, Львівської обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8.

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела. Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

© Журнал "Місіонар", 2006

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

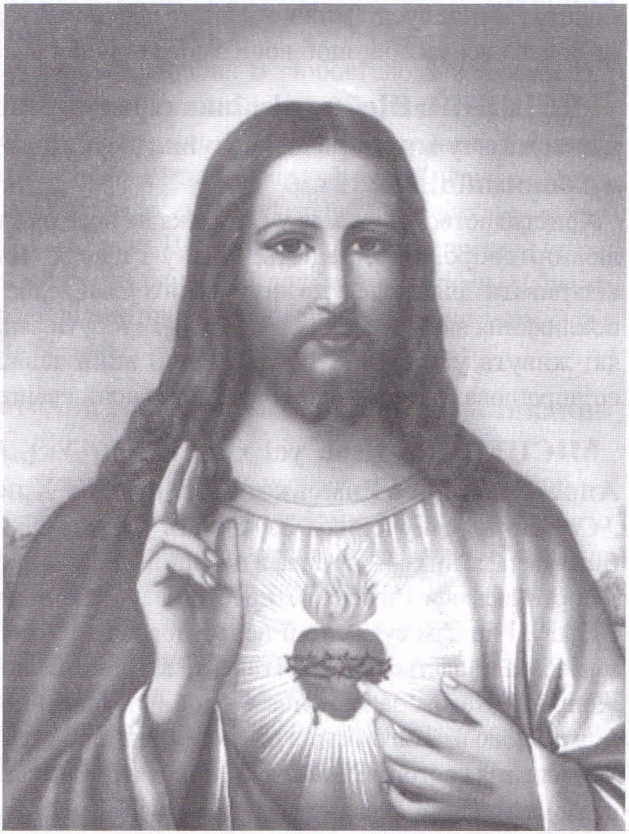

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

(Поблагословенні Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб в'язні, зокрема молоді, отримували необхідну підтримку від суспільства, завдяки якій змогли би віднайти сенс життя.

Сьогодні наш погляд звернено на тих, які помилилися у своєму житті і несуть заслужене покарання. Не можемо їх зректися, адже ціле людське суспільство певним чином відповідальне за те, що люди, зокрема молоді, помиляються і ступають на злочинний шлях. Як християни, ми віримо, що Бог не хоче смерті грішника, але

бажає його навернення і чесного життя. Тому т.зв. відбування кари повинно трактуватися нами не як помста, а як покута, в результаті якої людина, що вчинила злочин, повинна навернутися та повернутись до звичайного і побожного життя. Наша молитва за ціле суспільство, аби ніхто не принижував злочинців, а навпаки, намагався їм подати всі засоби, щоб вони змогли віднайти сенс свого життя.

МІСІЙНИЙ: Щоб на місійних теренах різні етнічні і релігійні групи жили у взаємному мирі і разом будували суспільство, просякнуте людськими і духовними цінностями.

Християнство — це віра у Бога, яка не несе руйнування, а тільки прагне принести людині добро, мир, радість, істину і щастя. Тому головне місійне завдання — відкривати для людей істину святого Євангелія. Всі люди — Божі діти, головне покликання яких — відректися гріха і здобути євангельський мир. Молімося за тих, які живуть у місійних країнах, щоб вони завжди шукали євангельський мир і співпрацювали в земних справах, шукаючи євангельську істину.

МІСЦЕВИЙ: Щоб усі християни України глибше зрозуміли роль Апостольського Римського Престолу у Христовій Церкві.

Сотні тисяч мучеників за єдність Церкви подарував Господь нашому народу. Більшість з них — прості і незнані, але великі в очах Господніх. Поєднання з Апостольським Римським престолом — це воля Господа, який побудував Свою Церкву, і не нам суджено її перебудовувати! Тому Святіший Отець Папа Римський завжди залишається знаком і гарантією єдності цілої Католицької Церкви, для кожного ж вірного також запевненням історичної істинності цієї Церкви, яка благовістить Боже Слово протягом століть. Молімося, щоб українці відкинули будь-яке політичне тлумачення святого Єднання, а сприймали Римський Апостольський Престіл тільки як гарантію приналежності до правдивої Христової Церкви.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ
СВ. ПАВЛО ГОЙДИЧ, ЧСВВ (17 ЛИПНЯ)

Народився 17 липня у с. Руські Перекляни 1888 року. Був єпископом і духовним провідником українських греко-католиків Словаччини. Священичий стан прийняв 27 серпня 1911 року з рук єпископа Івана Валія. 27 січня 1923 року — чернечий постриг у монастирі ЧСВВ. 19 лютого 1927 — висвячений на єпископа. Владика Павло займався розбудовою монастирів, харитативних установ, засновував марійські дружини, вів боротьбу проти ословачення.

15 січня 1951 року — засуджений на довічне ув'язнення. Помер на засланні 17 липня 1960 р. Мощі владики перевезено до катедри у Пряшеві 28 жовтня 1968 року, де вони знаходяться дотепер.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: Щоб сироти не відчували браку необхідного піклування про їхнє людське і християнське формування.

Життя завжди повинно бути дарованим з любові. В любові люди виростають і любові потребують. Якщо цієї чесноти бракуватиме в житті — людині доведеться важко. Через гріхи, або важкі обставини багато людей не можуть пережити правдиву батьківську любов, бо батьків втратили. Тому в молитві віддаймо свої серця сиротам, дітям, які не мають батьків, щоб їх замінили ті, яким ці сироти поручені для виховання. Молімось також і за тих, що виховують сиріт. Щоб діти ніколи не відчували браку батьківської любові і виростали щасливими синами й доньками Божими. Нарешті молімось, щоб якомога більше людей віднаходили в собі мужність приймати сиріт як своїх власних дітей, даруючи їм батьківську ласку і любов.

МІСІЙНИЙ: Щоб вірні християни усвідомлювали власне покликання в кожному середовищі і у кожній ситуації.

Глибока молитва і розважання провадить до переконання, що наше покликання — бути чистими і непорочними перед Господом. В сучасному світі, однак, часто релігійні обов'язки та обряди бувають відділеними від реального життя. Буває, що у важчих життєвих обставинах забуваються постанови та зобов'язання, які ми дали Богу, шукаючи спасіння і, надіючись на його ласки. Насправді ж ніколи не сміємо розділяти життя на різні частини: духовне, сімейне, комерційне, тощо. Бо життя нам дане раз і в кожному окремому випадку ми його проживаємо як християни і як Божі діти. Тому молімось, щоб християни були правдивими визнавцями своєї віри через свої діла в кожному середовищі та в будь-яких ситуаціях.

МІСЦЕВИЙ: Щоб усі мешканці України більше полюбили свою державу, сумлінно працюючи для її духовного й матеріального блага.

Господь Бог створив землю, щоб людина, живучи на ній, могла Бога пізнавати, славити, Йому служити, Його любити й так віднайти своє вічне спасіння, яке полягає у безнастанному споглядані Бога. На землі живемо поряд з іншими людьми, там, де мешкали наші предки, розмовляємо своєю мовою, яку перейняли від матерів. Все це дари Божі, і тому люди зобов'язані не тільки ними не нехтувати, а навпаки, з любов'ю їх розвивати. Молімося, щоб усі мешканці України полюбили ці Божі дари і в євангельській радості і смиренні їх розвивали та помножували.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ
СВ. МАКРИНА (1 СЕРПНЯ)

Свята Макрина народилася у Кесарії Каппадокійській у Малій Азії в побожній багатодітній родині адвоката. Посвятила своє дівицтво Богові, допомагаючи матері виховувати молодших братів та сестер. Святі Василій Великий, Петро Севастійський і Григорій Ніський пішли в життя з духовною печаттю, покладеною на них сестрою Макриною.

Після смерті батька дівчина разом з матір'ю замешкали в монастирі у Понті, де вели богоугодне життя. Макрина склала для монастиря правила, які засвідчили її великий розум та побожність. Господь наділив її даром чудотворення. Макрина віддала Богові свою праведну душу 379 року. Сестри Василіянки вважають святу Макрину співзасновницею монашого Чину.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

Загальний: Щоб усі користувачі ЗМІ завжди чинили це сумлінно та відповідально.

Місійний: Щоб увесь народ Божий на місійних теренах вважав свою постійну формацію найважливішим завданням.

Місцевий: Щоб усі дорослі в Україні, пізнаючи любов і доброту Божу, завжди давали добрий приклад української молоді.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ
СВ. МОЙСЕЙ МУРИН (10 ВЕРЕСНЯ)

...ЩОБ ПЛІД ВАШ ТРИВАВ (ІВ 15,16)

25 червня, на свято св. Онуфрія у святоонуфріївському василіянському монастирі високопреосвященний владика Павло Хомницький, ЧСВВ, єпископ Стемфорду, уділив священичі свячення дев'ятьом дияконам-василіянам.

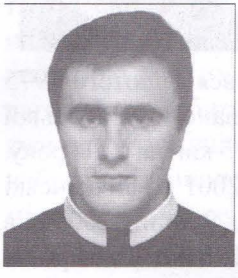

Отець диякон Климентій Рішко, ЧСВВ, народився 2 лютого 1979 року у селі Драгово Хустського району Закарпатської області. У Василіянському Чині перебуває з 1 червня 1995 року. Професію довічних обітів склав 23 червня 2002 р., дияконські свячення прийняв з рук преосв. Мілана Шашіка СМ 19 червня 2005 р. у Малому Березному.

Отець диякон Григорій Анастасин, ЧСВВ, народився 17 серпня 1980 року в с. Грабів Волинського р-ну Івано-Франківської обл. До Василіянського Чину вступив 3 липня 1997 року. Професію довічних обітів склав 24 липня 2005 р. Дияконські свячення прийняв 19 серпня 2005 р. з рук Кир Павла Хомницького у Гошеві. Отець Григорій цього року закінчив навчання в Івано-Франківській Теологічній Академії.

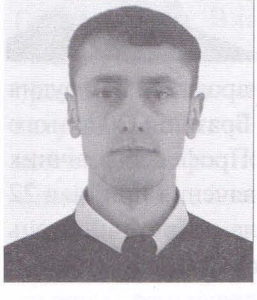

Отець диякон Герман-Василь Ничак, ЧСВВ, народився 23 березня 1978 року в с. Плетеничі Перемишлянського району Львівської області. До Василіянського Чину вступив 22 липня 1996 року. Професію довічних обітів склав 6 липня 2003 року. Дияконські свячення прийняв 19 серпня 2005 р. в Гошеві з рук Кир Павла Хомницького. У 1998 р. навчався на вступному році ВІФБС у Золочеві, з 2000 по 2003 р. — у Вищій духовній семінарії в Перемишлі, з 2003 по 2006 р. продовжив навчання на філософсько-богословському відділі в УКУ.

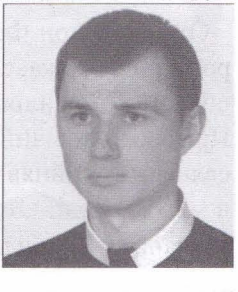

Отець диякон Симеон-Василь Манько, ЧСВВ, народився 25 червня 1977 р. у с. Новий Витків Радехівського р-ну Львівської області. До Василіянського Чину всупив 25 лютого 1995 року. Професію довічних обітів склав 06 липня 2003 р., дияконські свячення прийняв з рук преосвященного Кир Павла 19 серпня 2005 р. у Гошеві. У цьому році о.д. Симеон закінчив шостий курс студій у Вищій духовній Семінарії в Перемишлі.

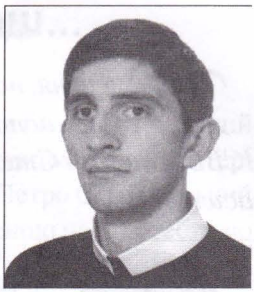

Отець диякон Доротей Ганджалас, ЧСВВ, народився 16 грудня 1977 р. у с. Осівці Бучацького р-ну Тернопільської області. У Василіянському Чині перебуває з 22 серпня 1995 року. Професію довічних обітів склав 12 липня 2002 р., дияконські свячення прийняв з рук Преосв. Кир Павла 19 серпня 2005 р. в Гошеві. У цьому році о.д. Доротей закінчив шостий курс студій у Вищій духовній Семінарії в Перемишлі.

Отець диякон Ігнатій Москалюк народився 1 лютого 1975 року в с. Заболотів Снятинського р-ну Івано-Франківської області. До Василіянського Чину вступив 15 квітня 1994 року. Професію довічних обітів склав 3 червня 2001 р., дияконські свячення прийняв з рук Кир Іринея Білика 9 липня 2005 р. в храмі св. Андрія м. Львова. Цього року о.д. Ігнатій завершив навчання у Теологічній Академії м. Івано-Франківська.

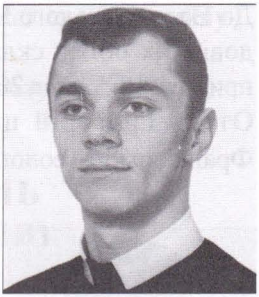

Отець диякон Макарій-Віктор Солюк, ЧСВВ, народжений 17 березня 1980 р. у с. Гошів Долинського р-ну Івано-Франківської області. У Василіянському Чині перебуває від 7 вересня 1997 року. Професію довічних обітів склав 24 липня 2005 р., дияконські свячення прийняв з рук Кир Павла Хомницького 19 серпня 2005 р. в Гошеві. О.д. Макарій закінчив навчання у Вищій духовній семінарії в Перемишлі.

Отець диякон Сілвіо Літвінчук, ЧСВВ, народився 25 грудня 1978 р. у с. Ліґасон, Прудентопіль, Парана, Бразилія. 20 лютого 1999 року вступив до ВасиліянськогоЧину. Професію довічних обітів склав 22 січня 2006 р. Дияконські свячення прийняв 22 травня 2006 р. з рук Кир Діонісія Ляховича у Крехові. Отець диякон Сілвіо цього року закінчує навчання у Семінарії Святого Духа.

Отець диякон Франциск Онисько народився 17 жовтня 1980 року в с. Боржавське Виноградівського району Закарпатської області. У Василіянському Чині перебуває з 3 липня 1997 року. Професію довічних обітів склав 29 травня 2005 р., дияконські свячення прийняв з рук Кир Мілана Шашіка 25 лютого 2006 р. в м. Ужгороді. Отець диякон Франциск у даний час завершує навчання у Вищій духовній семінарії Львівської архиєпархії РКЦ.

бр. Йосафат ХАЙМИК, ЧСВВ
Перемишль

МЕТА МОЛИТВИ — З'ЄДНАННЯ З БОГОМ

Від моменту, коли перша розумна та вільна істота з'явилася на цій землі, бере також свій початок релігія, як прояв найбільш глибогого спілкування між людиною та Тим, хто покликав її до життя. І хоча з бігом століть під впливом культур та традицій різних народів релігія набрала відмінних форм, однак скрізь містить в собі те, що називається молитвою, тобто звертанням до Бога, або якоїсь вищої істоти, щоб представити свої потреби чи прагнення і просити про їх заспокоєння. Але значення слова «молитва» є набагато ширшим, оскільки молитвою називається не тільки прохання, але й усі слова звернені до Бога, щоб Йому, наприклад, подякувати за отримане добродійство, а також щоб Його хвалити, подивляти, визнавати Господом та Владикою світу. Тим більше, якщо заглибитись у розуміння правдивого значення слова «релігія», як акту внутрішньої духовної істоти, то кожна молитва не полягає на самих тільки словах, але й на глибокій внутрішній поставі вираженій в тих словах. Інакше кажучи, молитва є прагненням людини стати перед Богом, увійти в Його Святість, з'єднатися з Ним для спілкування. Саме тому молитву потрібно розглядати не тільки як засіб, але і як мету побожності для віруючого.

Християнська релігія, подібно як кожна інша, становить важливий вимір життя її послідовників. У християнській вірі серед різноманітних релігійних практик особливим обов'язком віруючих є молитва, котра займає головне значення для нав'язання та підтримки контакту з Богом. Перш за все молитва християнина виявляється, як основна потреба в житті людини, можна навіть сказати, що Господь Бог створив людину, яка є — як говорив Слуга Божий митрополит Андрей Шептицький — *єством потребуючим молитви і склонним до молитви*. Крім природного спрямування людини до молитви, котре опирається на властивостях розуму та волі, Господь Бог дав кожній душі ще якусь внутрішню надприродну потребу звертатися молитовно до свого Творця. Це означає, що людський розум не тільки бажає пізнати звичайну правду, але прагне до пізнання вищої правди. Також і людська воля, яка любить кожне благо, бажає передусім любити найвище Благо. Саме тоді пізнання Бога, як найвищої мети людського

існування, буде називатись молитвою. Саме ця молитва стає своєрідним зв'язком між сотворінням і Сотворителем, між людиною та Богом.

Про молитву як зв'язок людини із Всевишнім Богом висловлювалося багато святців та Отців Церкви, серед котрих святий Іван Лістичник (+649), найпопулярніший східний аскетичний письменник на схилі патристичної доби. У його роздумах читаємо: «Молитва з огляду на свою природу — це приставання та єднання людини з Богом, а з огляду ж на свою дію вона підтримує світ і поєднує його з Богом». Інший не менш заслужений християнський письменник святий Іван Золотоустий, в своїй бесіді про молитву говорить так: «Через молитву наша душа, піднявшись на небо, обіймає Господа невисказаними обіймами, наче дитина свою матір; зі сльозами благає, просячи божественної поживи; висказує свої бажання, і дістає дари, що перевищують усю видиму природу».

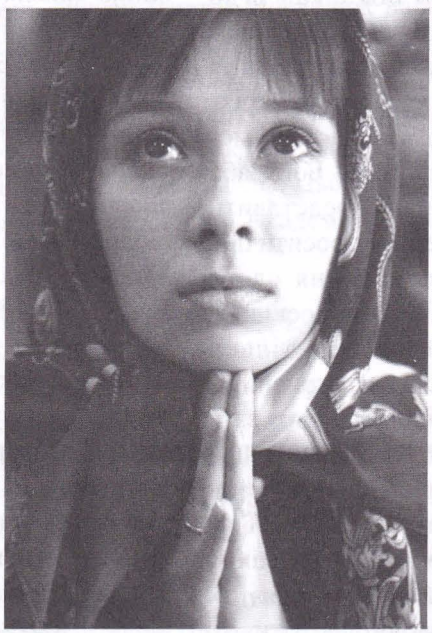

Розуміння молитви, як союзу з Богом та з'єднанням з ним, у християн-католиків є дуже живим та багатим. Підтвердженням цього може бути текст вміщений в останньому варіанті Катехизму Католицької Церкви: «Християнська молитва — це з'язок, який грунтується на союзі між Богом та людиною у Христі. Вона — дія Бога і людини; вона випливає від Святого Духа і від нас, повністю спрямована до Отця, в єднанні з людською волею Сина Божого, що став людиною». Годі щось до цього додати, можна лише звернути свою увагу, на тринітарний характер молитви християнина, де важливу місію в будуванні спільноти завдяки молитві відведено Святому Духу. Адже, як вказує святий апостол Павло в листі до Римлян — молитва є справою власне Святого Духа, котрий «допомагає нам у нашій немочі; про що, або що нам молитися, як слід ми не знаємо, але сам Дух заступається за нас стогонами невимовними» (Рм 8, 26).

З цих роздумів випливає, що молитва є не тільки релігійним обов'язком. Вона є основною потребою людського існування, потребою, необхідною для повної самореалізації віруючої людини. Правда про людину, головним виміром якої є її зв'язок з Богом, найповніше довершується під час молитви і завдяки молитві. Це ставання око в око з іншою реальністю вимагає забути про власне я, а опинитися перед Богом і бути до Його дизпозиції. Варто щодня знайти час хоча б на коротку молитву, щоб не лише розбуджувати в собі бажання бути в присутності Божій, але й перебувати в ній.

На закінчення ще можна пригадати собі правду про те, що тільки у відносинах з іншою особою людина може віднайти правдиве щастя. Повноту ж цього щастя віднайде тоді, коли партнером зустрічі для неї є сам Бог. Місцем, засобом цієї зустічі є молитва, котра за допомогою Святого Духа перемінює кожне серце та відкриває для нього кращі перспективи.

Петро ГУСАК, д-р філософії.
Інститут родини і подружнього життя
Український Католицький Університет, Львів

ПРИРОДНЕ ПРАВО ЯК ПІДСТАВА ДЛЯ ПОЗИТИВНОГО ПРАВА НА ЖИТТЯ

Доповідь на Всеукраїнській конференції: «Аборт: заперечення права на життя», продовження, поч. у № 6 за 2006 р. Б.

Саме згадані наукові дані про природу людини повинні лягти в основу формулювань українського законодавства, яке повинно гарантувати право на життя *кожній людині*: таке формулювання є в ст. 27 Конституції України: «*Кожна людина* має невід'ємне право на життя» (курсив мій – П.Г.). Однак українська правова дійсність є іншою: Цивільний Кодекс України (який відносно Конституції є «конкретизуючим законом» і тому — керівництвом до дій юристів, відводячи Конституції лише декларативну роль) гарантує право на життя вже не кожній людині, а лише «фізичній особі» (ЦКУ, ст. 281 «Право на життя», ч. 1 і ч. 2), визначаючи її правоздатність *з моменту народження* (ЦКУ, ст. 25 «Цивільна правоздатність фізичної особи», ч. 2). Таким чином Цивільний Кодекс України вилучає з-під дії права на життя людей, які перебувають у лонах своїх матерів, дискримінуючи їх за стадією розвитку. Та сама ст. 281 ЦКУ («Право на життя»), яка в ч. 1 і ч. 2 гарантує фізичній особі право на життя, в ч. 6. дозволяє на *штучне переривання вагітності, звужуючи* таким чином застосування ст. 27 Конституції України *тільки до вже народжених людей.* Це суперечить ст. 22 Конституції України, яка гласить, що «при прийнятті нових законів... не допускається звуження змісту та обсягу існуючих прав і свобод». Таким чином, всі гарантовані Українською державою права людини — включно з передбаченим законодавством правовим захистом інтересів зачатої, але ще не народженої дитини (ЦКУ, ст. 25 ч. 2: тут мається на увазі майнові та спадкові питання, однак у поле правосильності цієї статті потрапляє і стаття 6 проєкту Закону України про права пацієнтів, яка мала би запевнити права

дитини на охорону здоров'я від моменту зачаття) — можуть бути перекреслені й заперечені, якщо згідно зі ст. 281 ч. 6 Цивільного Кодексу України цілком легально та безкарно вбити цю людину ще до її народження. Базований на положеннях ЦКУ Закон України «Про охорону дитинства» в ст. 6 говорить, що «кожна дитина має право на життя з моменту визначення її живонародженою та життєздатною за критеріями Всесвітньої організації охорони здоров'я». «...Згідно з локальними медичними нормами народження фіксується відповідними медичними органами в момент відділення життєздатної дитини від організму матері». (Руслан Стефанчук, Право на життя як особисте немайнове право фізичної особи). Такі формулювання фактично «розв'язують руки» медичному персоналу не тільки для проведення абортів, а й для вбивства дитини під час пологів чи вже після них:

вистачить не дати дитині зробити перший подих і крик, щоб визнати її нежиттєздатною чи мертвонародженою, і не нести за це жодної відповідальності. А визначення моменту народження як відділення від організму матері дозволяє на один з найбільш огидних видів аборту: «аборт частковим народженням», коли при пологах голова дитини залишається в родових шляхах матері, а її мозок висмоктується вакуум-аспірацією. Такі формулювання ставлять право на життя в залежність від чийогось «визнання», зовнішніх обставин (перебування в лоні матері чи відділення від неї) та від того, що з дитиною станеться опісля — «вижила чи ні». Якщо «не вижила», значить не набула права на життя. (Те саме можна було б сказати й про дорослу вбиту людину: з моментом смерті внаслідок вбивства вона втратила право на життя, а отже, злочинець не несе відповідальності). Такі формулювання є цинічними і злочинними, і тому їх потрібно негайно відмінити. А отже, всі гарантії основних прав і свобод людини в Україні є *лицемірством,* адже якщо нема гарантій права на життя, якщо нема самого життя, то не може бути мови про всі подальші права, а отже, ратифікація Верховною Радою України «Конвенції про захист прав людини та основних свобод» є лише «реверансом» у бік європейської спільноти. Що ж стосується проекту Закону України про права пацієнтів, який мав би запевнити права дитини на охорону здоров'я від моменту зачаття, то згідно зі знаменитим сталінським висловом: «Нет человека — нет проблемы», навряд чи хтось лікуватиме

хвору дитину в материнському лоні (хіба що за дуже великим бажанням матері, яка ще до того ж повинна бути платіжноспроможною), якщо законодавство дозволяє «перервати вагітність», що у перекладі на нормальну людську мову означає: вбити цю дитину у лоні її матері. (Так само й захист майнових і спадкових прав зачатої, але ще не народженої дитини є під великим сумнівом, бо якщо матері більше залежатиме не на дитині, а на успадкуванні майна померлого чоловіка, то вона легально зробить аборт і стане спадкоємицею). Колізію в згаданих формулюваннях Цивільного Кодексу помітно й з того, що якщо ст. 25 ч. 2 ЦКУ обумовлює, що в окремих випадках закон захищає інтереси зачатої, але ще не народженої дитини (йдеться про майнові і спадкові питання), то по-перше, зачата дитина виразно називається тут *дитиною* (а значить, всі інші норми, які дозволяють на «переривання вагітності», фактично дозволяють інфантицид — вбивство дітей, а по-друге, якщо ненароджена дитина має «інтереси» (майнові чи спадкові), то вона є «кимсь», хто взагалі може мати інтереси, тобто людиною. Значить, всі норми, які дозволяють та регламентують «переривання вагітності», насправді дозволяють вбивство людини, а тому вони — злочинні.

«Нема нічого нового під сонцем» — казав ще Еклесіаст [Когелет] (Екл 1,9) і все вертається «на круги своя» (Екл 1,6). Хоча міжнародна спільнота виразно засуджує гітлеризм і нацизм, то *основні положення* нацистської ідеології, зокрема її ставлення до цінності людського життя, дискримінація за стадією розвитку, поділ людей на «вартих» і «невартих» жити, продовжують надихати медиків і законодавців. За словами австрійського єпископа *Андреаса Ляуна:*

Сьогодні в Центральній Європі багато говорять про голокост, виявляють рішучість «надолужити» минуле і карають найменшу спробу [його] поновити. Але одночасно вбивства тривають далі, тільки іншими засобами, вони стосуються інших груп [людей] та узаконені відповідним законодавством. ...Сучасна держава потрапляє на шлях «субстанційного тоталітаризму», тому що вона, таким чином, усуває принципи суттєвої рівності всіх та під личиною законності перетворюється в тиранічну державу.

На превеликий жаль, в Україні, яка так постраждала від різних геноцидів, «ідеї фюрера живуть і перемагають». Можливо, автори, які писали Цивільний Кодекс України, й мали добру волю відповідно до свого розуміння, однак дві його статті: ст. 25 ч. 2 ЦКУ, на яку спирається ст. 281 ч. 6 ЦКУ, є *безпідставними* — конвенційними та позитивістськими. Чи не задумуємося ми, що такі формулювання нагадують нацистське законодавство, яке дискримінувало людей за евгенічними, етнічними, расовими чи релігійними ознаками, тільки з тією різницею, що згадані статті Цивільного Кодексу України дискримінують людей за стадією їхнього розвитку? Адже визначення поняття фізич-

ної особи та її правоздатності повинно спиратися на *наукові дані про людину взагалі,* та на *природне право,* про що була мова вище. Інакше автори подібних формулювань, та всі ті, хто використовував їх на практиці, посилаючись на «легітимність» своєї діяльності згідно з чинним законодавством, можуть потрапити коли-небудь в якості підсудних на Нюрнберзький процес-2, до якого — я маю велику надію — людство колись «дозріє». На такому процесі варто би було посмертно засудити як злочинців проти людства тих, хто легалізував геноцид дітей в лонах матерів, — а також і тих, що ще живуть зараз.

Зі сказаного випливає необхідність змін в українському законодавстві та його базованості на природному праві, зокрема в тих законодавчих формулюваннях, які безпосередньо стосуються права зачатої, але ще не народженої дитини на життя, тому що тільки таке право може бути основою для всіх інших прав людини взагалі. Конкретно: Формулювання статті 25 ч. 2 Цивільного Кодексу України повинно звучати так: *«Цивільна правоздатність фізичної особи виникає у момент її зачаття».* Слід нарешті визнати, що народження — це тільки зміна середовища: народитися і вижити може навіть п'ятимісячна дитина, натомість дитина, яку нормально виношують до 9-и місяців вагітності, згідно з дотепер чинним українським законодавством до моменту народження не має права на життя, бо не є «фізичною особою». Українське кримінальне законодавство не передбачає жодного покарання за інфантицид — вбивство дитини

в родових шляхах матері персоналом пологового будинку, тому що ще не народжена дитина згідно зі згаданими статтями ЦКУ не є «фізичною особою» та не має права на життя. Медперсонал у такому брутальному випадку цілком безкарно фіксує мертвонародження. Не передбачено також жодної відповідальності для лікаря, який, мотивуючи «медичними показаннями», здійснить аборт *після* дозволеного законом 22-тижневого терміну вагітності, адже жоден чинний нині український закон не гарантує у ствердний спосіб право на життя дитині до моменту її народження. Відповідно, ч. 6 статті 281 ЦКУ, та всі нормативні акти і регулювання, які на неї спираються, втратять чинність. Як *прецеденти* можна взяти до уваги ініціативу Президента США Джорджа Буша про гарантування статусу особи внутрішньоутробному плоду (9.07.2001) та схваленого в Сенаті США законопроекту, згідно з яким завдання шкоди дитині, яка ще не народилася, вважають таким же злочином, як і злочин проти звичайної людини. Варто взяти до уваги внутрішні ініціативи США, які — в даному випадку — можуть слугувати зразком захисту інтересів своїх громадян…

Іван ЛУЦЬ
Президент Асоціації лікарів-католиків
член Папської Академії Життя
директор Львівського медичного коледжу
післядипломної освіти

ЛІКАРІ-КАТОЛИКИ — ГЛОБАЛІЗАЦІЯ ТА БІДНІСТЬ

11-14 травня в Барселоні в Іспанії відбувся 22-й Конгрес Світової Федерації Асоціацій лікарів-католиків (FIAMC), в якому прийняло участь більше 400 посланців світу із 78 національних делегацій лікарів-католиків. Українська делегація нараховувала 35 осіб і була однією із найчисельніших.

Завдяки Господеві і президенту АЛК Іспанії Жозе Марія Сімон іспанське консульство дало. До складу делегації входили лікарі-грекокатолики — члени АЛК зі Львова, Дрогобича, Тернополя, Городка та інші, які за своїми морально-духовними рисами можуть стати членами асоціації. Подорож пройшла вдало і надзвичайно цікаво. Цікаво тому, що з нами постійно був духовний наставник отець Богдан Савчук, під його духовним керівництвом кожний день починався Службою Божою, прийманям Пресвятої Євхаристії та молитвою.

Поїздка до Барселони проходила через Будапешт (Угорщина), Відень (Австрія), Венецію (Італія), Монако. Із Барселони — Люрд (Франція), Німеччину, Польщу, і так через 8 європейських країн.

У Барселоні нас розмістили в семінарії селезіан. Засідання відбувалися в Пале де Конгре (палаці конгресів) і починалися молитвою. Щоранку о.Богдан служив Службу Божу у церковці семінарії, яку нам надали. Надзвичайною для нас та всіх решти делегацій була Літургія 13 травня в день Фатімської Богоматері, коли для всього Конгресу була відправлена Літургія у Візантійську обряді оо.греко-католиками: 2 — з України, 2 — з Іспанії. Ця служба була запланована ще півроку тому з рекомендації української сторони. Літургія правилася отцями англійською мовою, а хор співав українською. Хор був невеличким, але їм допомагав могутній склад української делегації із залу. І хористи, і делегація були зодягнені в українські строї, з національними прапорцями у руках, і їх спів був настільки урочистим, поважним і чудовим, що після закінчення (після Літургії українська делегація вручила президенту FIAMC образ Пресвятої Родини, різьблений у дереві), до нас підходило багато конгресистів, президентів, учасників із різних країн і

дякували говорячи, що сьогодні день України.

Крім участі у засіданнях відбулися розмови нашого президента з колегами з Іспанії, Італії, Чехії та інших країн щодо пошуків можливості надання медичної допомоги українським громадянам, які знаходяться на заробітках.

Основною темою Світового Конгресу лікарів-католиків було: *Лікарі- католики — глобалізація та бідність*. Перебування у Барселоні, участь у Конгресі, у Літургії Візантійського обряду справило неабияке враження на усіх делегатів. FIAMC'ом, як обіцяв нам ще рік тому Президент Джіллі, для Української АЛК виділено 14 комп'ютерів, які вже чекають транспортування в Україну в оо. василіян у Римі. Вражень було дуже багато. Я вже не кажу про екскурсії, море, чистоту навколо, високу культуру звертання до тебе, і т. інше.

Наступні 3 дні в Люрді на кожного вплинули особливо. Ранішня купіль у джерельній воді, яка витікає з-під скелі, на якій знаходиться фігура Матері Божої, тисячі людей, з яких сотні на інвалідських візочках, кожний супроводжуваний двома волонтерами, неймовірний спокій і сердечне бажання обслуговуючого персоналу допомогти тобі чи роздягнутися перед купіллю, чи бережно опустити тебе у воду, чи зодягнутися — викликали сльози на очах і зупинку дихання.

Молитва і участь в Літургіях біля гроту Пресвятої Богородиці, бажання кожного хоч би торкнутися до скелі гроту, відчуття величі Пресвятої Діви навертали кожного до постійної молитви пошепки — прохання до Матері Божої за своє, чи рідних і близьких здоров'я, створювали відчуття необхідності постійної молитви. Участь усіх у Хресній Дорозі, постійні молитви до Матері Божої, відвідування Церков — збагачувало наш дух, робило нас міцними, незважаючи на спухлі від їзди ноги. Особливими були молитви на вервиці у вечірній час. О 21-й год. кожна делегація зі свічками, на виділеному їй місці у колоні вирушала з керованою з центру молитвою вервиці в похід. А українська делегація — в національних вишитих строях, з отцем-духівником , з національним прапором та таблицею «UKRAINE» спереду, кожний зі свічкою та українським прапорцем в руці… Це треба було бачити! А з яким натхненням це проводилося, у людей були сльози на очах, окремі плакали, не могли вільно говорити, бо спазм від зворушення стискав горло. Колона розтягувалася на 2 км, всі промовляли і співали вервицю, а потім ставали на площі перед величавим храмом св.Бернадетти, слухали і промовляли молитву вервиці різними мовами, в т.ч. і українською (бо у молитві Вервиці приймала участь Україна).

Один мій приятель-психолог під час написання цієї статті зателефонував мені і спитав що я роблю. Я йому розповідаю, а він каже, що допоміг би мені написати. А я йому у відповідь: хоча ти краще це

робиш, за мене однак, цього не напишеш, бо це треба було побачити і відчути всіма фібрами своєї душі.

Після закінчення Вервиці українська делегація під світлом прожекторів храму фотографувалася на сходах і велично на повний голос співала: «Христос Воскрес». Складалося враження, що ніби для цієї пісні ми всі народилися. Ми фотографувалися, нас фотографували, один одного цілуючи вітав: Христос Воскрес — Воістину Воскрес. Нашій душевній радості не було меж, ми почувалися мов у раю, побачили — що може зробити з людиною її сердечна і щира молитва до Бога, до Матері Божої, перебування людини у безпосередній близькості з Марією. Цього розповісти не можемо, це треба пережити, відчути. Боже, які величні діла Твої! Потім подорож до Парижа, екскурсії у Нотр Дамом, Луврі, визначними місцями центру міста, молитва на могилі Симона Петлюри і далі подорож через Німеччину, Польщу до України, до рідного дому.

ДОВІДКА

Асоціація лікарів католиків (АЛК) створена з благословення бл. пам'яті Мирослава Івана Кард. Любачівського, Верховного Архієпископа УГКЦ Кард. Любомира Гузара як один із центрів національного та духовного відродження Українського Народу. Метою діяльності Асоціації є сприяння збереженню та зміцненню здоров'я українського народу, утвердження ідей гуманізму, християнському служінню людям, сприяння вирішенню морально-етичних проблем у діяльності лікарів, спираючись на вчення Вселенської Апостольської Церкви.

Головними програмними завданнями є:

- сприяння формуванню у свідомості лікарів високого духовного, морального, професійного, наукового рівня;
- виховання і плекання автентичного людського та християнського характеру служіння лікарів у взаєминах із пацієнтами та відношеннях у професійному середовищі;
- сприяння євангелізації та катехизації служби охорони здоров'я та освіти;
- сприяння підняттю духовної гідності та пошани до особи пацієнта, його померлого тіла, забезпечення душі турботою священиків — уділення Святих Таїн і Треб;
- проведення симпозіумів, конференцій з морально-етичних і духовних проблем у діяльності медичних працівників;
- співпраця з громадськими, релігійними, благочинними організаціями доброї волі в Україні та за кордоном;
- співпраця з урядами помісних церков у справах родини, охорони здоров'я; Папською Академією Життя, Міжнародною організацією захисту життя (HLI), національними асоціаціями лікарів-католиків, лічницею Митрополита Андрея Шептицького.

Асоціація співпрацює і входить до складу Світової (FIAMC) та Європейської (FEAMC) Федерації Асоціацій лікарів-католиків. Асоціація обрала своїм покровителем святого апостола та євангелиста Луку.

За короткий час свого існування АЛК брала участь за кордоном:

- у 8 Конгресі FEAMC (Прага,1996 р.);
- у 20 Конгресі FIAMC (Нью-Йорк,1998 р.);

- у Міжнародному ювілейному Конгресі лікарів FIAMC і Папської Ради з питань охорони здоров'я (Рим, 2000 р.);
- у Міжнародній конференції з біоетики (Братислава, 2001 р);
- у 21 Конгресі FIAMC (Сеул, 2002 р.);
- у 22 Конгресі FIAMC (Барселона, 2006 р.). Було представлено 5 доповідей.

На травень 2006 року АЛК нараховує 35 членів.

Двадцять другий Конгрес Федерації Світових Асоціацій лікарів-католиків (FIAMC), я якому прийняло участь понад 400 делегатів з 78 країн, а однією із найчисельніших була делегація лікарів-католиків України, проходив під гаслом «Католицькі лікарі — глобалізація і бідність». 15 травня іспанські газети майоріли фотографіями і повідомленнями із Конгресу: «Лікарі висловили Вселенську заяву проти абортів на світовому конгресі в Барселоні», «FIAMC став на захист життя, людської гідності та здоров'я» і т.п. Після чотириденних виступів, дебатів, дискусій, нарад, круглих столів Конгрес опублікував Комуніке, основними пунктами якого були:

1. Сьогоднішній міжнародний стан засуджує всі сукупності залишатися в бідності і стражданнях, які є несправедливими і виступають проти Бога.

2. Ми — лікарі-католики відхиляємо вид глобалізації, який веде до експлуатації бідних народів, експлуатує їх природні багатства і спричиняє екологічну руйнацію. Ми також відхиляємо експлуатацію людей як дешевої робочої сили в деяких країнах.

3. Ми відхиляємо ті аспекти західної медицини, які пропонують ліки, в той час, коли більша частина світу залишається без засобів контролю за здоров'ям, маючи високі рівні смертності матерів та дітей, короткі терміни тривалості життя.

4. Ми засуджуємо тиск, який здійснюється міжнародними організаціями, які сприяють прийняттю неетичних репродуктивних дій, які негативно впливають на здоров'я, як-от контрацепцію і стерилізацію.

5. Ми вітаємо вид глобалізації, яка поширює позитивне значення шанування життя і гідності людини, солідарність між народами та країнами. Це веде до зникнення бар'єрів ізоляції і сприяє істинній пропагуванню здоров'я.

6. Ми визнаємо, що багато країн, які розвиваються, мають таку культуру, що їх сім'ї поважають і шанують життя і повинні бути прийняті західною культурою.

7. FIAMC має намір співпрацювати з міжнародними організаціями, які мають програми навчання і санітарної освіти, що втілять позитивну глобалізацію, яка приведе до істинних активів нації.

8. Ми продовжимо чинити тиск на міжнародні організації так, щоб вони дійсно поважали права людини.

На наступні 4 роки Президентом FIAMC обрано Жозефа Марію Сімон лікаря — Президента лікарів-католиків Каталонії. Наступний конгрес FIAMC запла-новано в Африці в Буркіна-Фассо у 2010 році.

Підготувала с. Домініка ДАНКАНИЧ

Я ЗАЛИШИВСЯ ТИМ, КИМ БУВ

Слуга Божий о. Степан Венгринович

Найдокладнішу інформацію про життя Слуги Божого отця Степана Венгриновича маємо з його ж Спогадів, які він записував у 1950-54рр., перебуваючи на далекому засланні.

Народився Степан Венгринович 7 квітня 1897р. в селі Хиринка, неподалік Перемишля, у старому священичому роді. Після закінчення школи в 1911 р., розпочав навчання у Перемиській вищій гімназії. Свої юнацькі роки Венгринович провів у перших рядах пластунів. Гасло пластуна – *словний, точний, правдомовний*, хлопець сприйняв з усією ревністю серця. У 1915р. після закінчення гімназії юнак розпочав теологічні студії в Перемишлі. У 1916 р. Степан переводиться на навчання до Львова.

Через лихоліття І-ої Світової війни Слуга Божий був змушений перервати свої богословські студії. Визвольна боротьба українського народу в 1918-1919 роках, кличе молодого й палкого патріота в ряди Української Галицької Армії.

1919-1921рр., закінчує навчання у Львівській семінарії. Через небезпечну політичну ситуацію до батьківського дому у Тарнаві Вижні не повертається. Згодом влаштовується професором у гімназії та учительській семінарії в Дрогобичі. У цьому ж 1921 році Степан Венгринович приймає ієрейські свячення. Рукоположив його Митрополит Андрей у Соборі Св. Юра м.Львова. Про свою професорську працю о. Степан Венгринович пише: «Я був тоді учителем фізики й рисунків в українській гімназії й жіночім семінарі у Дрогобичі. Я був молодий, займався Пластом, виставами, фестинами, взагалі всім, що зуживало надмір енергії двадцятичотирьохлітнього «пана професора». Учні мене любили, - продовжує автор, - бо й я їх любив. Вчив приступно, практично, і всі мене розуміли, тому й двійок не давав».

Під час німецької окупації в 1939-1944рр. отець Степан був організатором українського шкільництва в Сяноцькому повіті. Деякі священики в тому часі покидали свої парохії, а о. Венгринович відповідаючи на пропозицію виїхати на Захід казав: «Моє сумління не дозволяє мені втікати, щоб себе рятувати, залишаючи на поталу наш бідний нарід самий, без інтелігентного проводу, в цих дуже критичних часах нашої історії».

В 1950 р. отець Степан Венгринович разом зі своєю дружиною був вивезений на заслання і тут розпочався най-

складніший період життя нашого праведника. Слуга Божий так описує справжню причину свого заслання: «Я католицький священик і не хотів перейти до православної Церкви. То це моя провина, - пише він, - і я не жалію, що за це мене вислали на Сибір». Посьолок Джонка, Нанайського р-ну., Хабаровської обл. — місце заслання о. С. Венгриновича. Тут, недалеко селища Інокентіївка, на високому березі на мішках та клунках відправляли деякі священики першу Службу Божу.

Переселенців заставляли будувати доми, обживати тайгу. При важких умовах праці о. Венгринович втратив здоров'я, він захворів на ревматизм, але і в таких важких умовах продовжував своє ієрейське служіння: «...на стриху чи, як ще стриху не було, то в тайзі — на пеньку зрізаного кедра у скляному келішку» він відправляє Божественні Літургії, часто служить вдома або в інших домах, куди його запрошували. Отець Степан ревно проповідує, уділяє св. Тайни, виховує дітей, відповідає на матеріальні та духовні потреби вірних.

Про нелегкі умови побуту він пише: «Одна родина іде спати на стрих, друга — спить в коморі, а я сплю у сінях на дошці, яку вживає жінка до прасування». Трудності в обживанні тайги, побудові хати, важка праця на клаптику городу, примусова робота і брак нормального харчування й відпочинку поступово вичерпали сили священика. «Я на Сибірі — в тайзі, рубаю дрова — писав 9 січня 1954 року о. Венгринович (пів року перед своєю смертю), - і раптово захворів. Мене вислали до районного містечка (60 км) до лікарні. Але мене не прийняли й не робили операції. З чим приїхав з тим і вернувся назад», — читаємо у Спогадах священика.

Останні місяці о.Венгринович важко хворіє. Забезпечення сім'ї він завдячує своїй дружині, кажучи: «Я захворів, а вона вдержує мене». Будучи хворим Слуга Божий не покидає свою звичку підтримувати й допомагати іншим. Два дні перед своєю смертю священик відвідує в родильному домі п.Наталю Підлісецьку, що народила другого сина. Про цю подію з вдячністю пригадує о.Мирон Підлисецький у своєму листі та свідченні.

В суботу 19-го червня 1954 р. о. С. Венгринович через поганий стан здоров'я відвідав знайомого лікаря зі Львова. Той приписав йому з понеділка приймати ін'єкції. А повертаючись з медпункту з ліками в руках, о. Степан Венгринович впав на дорозі й помер від інфаркту. Похоронений у Сибірі.

Отець Степан не лише був добрим священиком, але й був також зразковим сім'янином. Одного разу, ще далеко перед засланням, в день іменин своєї дружини о. Венгринович на запитання сина, що можна було б подарувати мамі, відповів: «від сьогоднішнього дня — до кінця життя, не будемо курити тютюну». Так і зробили. А «багато-багато років пізніше, обидва сини о. Степана були на чужині — на тяжких роботах і писали: «Ми вдячні татові за це приречення. Воно не раз рятує нас від голоду, бо приділ цигарок міняємо на хліб».

Слуга Божий о. С. Венгринович був надзвичайно доброю і благородною,

людиною. Отець понад усе цінив дар життя, як найвищий прояв Божої благодаті. Він твердо стоїть на його захисті. Читаємо в його спогадах: «Привезли нас до Сибіру і кажуть тут фізично працювати. І тільки всього. Ніхто не мучив мене, ніхто мене ні разу не вдарив, ніхто не припікав огнем. Я на все погодився добровільно. Що сьогодні я працюю пилою й топором?! Я давно знав тих, що ціле життя пилою на хліб заробляли... — Я залишився тим, ким був. Віри не відрікся, ні чести не сплямив, ні присяги не зломив».

Якщо хтось має інформацію стосовно поданого кандидата до беатифікації ласкаво просимо надсилати її за адресою:

Місія «Постуляційний Центр
беатифікації й канонізації
святих УГКЦ»
пл. Соборна, 3а
м. Львів 79008
тел./факс (0322) 79-84-42

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Члени Апостольства молитви церкви Пресвятої Тріцйі села Візенберг на Жовківщині дякують отцю Василю Батюку, котрий недавно відсвяткував свій 10-літній ювілей священства за відданість служінню у Господньому винограднику. Щиро дякуємо усім священикам і мирянам, що допомагали нашому отцеві. Низький уклін і хвала Господеві та Діві Марії за членство у Апостольстві молитви та створення Марійської дружини.

Миряни с. Візенберг

З благословення Преосвященного Владики Ігора група прочан — членів Асоціації лікарів-католиків (АЛК) 27 травня 2006 року здійснена Хресна Проща до Страдча. Цього року Хресна Дорога відбулася в наміренні хворих, що мають психічні розлади. Про цей намір оголосив Святіший Отець Папа Венедикт XVI у зверненні з нагоди відзначення Всесвітнього Дня Хворого 11 березня, зазначаючи, що 1/5 людства мають психічні розлади. З цим наміром відзначався День хворого у Львівській єпархії і Хресна Хода у Страдч…

Дійсна членкиня АЛК Любов Шандала
лікар стоматолог, м. Львів

На сторінках Вашого журналу хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, ап. Юді-Тадею, св. монаху Шарбелю за успішно проведену операцію та одужання. Щиро дякую за молитви Сестрам Служебницям Непорочної Діви Марії: с. Йосафаті, с. Ярославі, с. Михаїлі та с. Філомені, а також людям, які молилися за мене.

Притула Наталя
м. Золочів

Хочу висловити щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, апостолу Юді-Тадею та Миколаю Чарнецькому за чудесне оздоровлення від недуги серця.

Федір, м. Львів

о. Йосафат РОМАНИК, ЧСВВ
м. Перемишль, Польща

ЩЕДРІ ОВОЧІ ДОБРИХ ТРУДІВ

У попередніх уривках свого звіту про св. Йосафата митрополит Йосиф Рутський описував внутрішнє, духовне життя Святого, Його духа молитви, жертви, чесноти. Сьогодні пропонуємо митрополичий образ його прилюдної, душпастирської діяльності, як диякона, священика, єпископа. В тій характеристиці вражають дві речі: велика ревність Святого Йосафата про спасіння душ і його надзвичайний організаційно-адміністративний талант. Уся діяльність Йосафата була присвячена душпастирсько-харитативній праці. В тій праці найуспішнішими засобами для нього була молитва, голошення слова Божого і Тайна Покаяння-Сповіді. Як єпископ, керуючи розлогою Полоцькою архиєпархією, приклав стільки енергії, второпності, витривалості і організаційного хисту, що в усіх, хто знав його як монаха, викликало це великий подив. Він, який з народження був схильним до молитви, контемпляції, усамітнення, — коли став Полоцьким Архиєпископом, впродовж не цілих трьох років зумів повністю відновити і зорганізувати Архиєпархію, яку отримав у повній моральній і матеріальній руїні. Все те описує митрополит Рутський у своєму звіті.

На початку нашої Конґреґації, в якій були тільки два священики, він, (Йосафат) тоді ще диякон, зібрав на торговиці багатьох селян і привів до монастиря, до Сповіді. Один із священиків був відсутній, а інший не хотів сповідати стільки вірних. Тоді добрий диякон із слізьми на очах просить кількох із співбратів, які навіть ще не були дияконами, щоби разом з ним просили священика - і своїми слізьми осягнули те, що врешті-решт священик вислухав Сповідь тих людей.

Опісля Святий Йосафат став батьком багатьох дітей, яких привернув зі схизми до вівчарні Святого Петра. В працях був такий невсипущий, що здавалося, що це перевищує людські можливості. Нерідко випадало йому продовж шістьох годин без перерви слухати Сповідь. Звичним для нього було взимку вставати о третій годині ночі, а влітку — о другій, і домашнім дзвінком будити всіх. Робив це навіть тоді, коли вже був настоятелем. Почавши від цієї години, віддавався без перерви різним заняттям аж до пізньої ночі. Перед тим як будив інших, завжди відбував бичування, а це відбувалось майже кожного дня. Особливою радістю для нього було вислухання Сповіді. У дорозі, коли куди-небудь подорожував, де ночував чи затримувався на полудне, слухав Сповідь окремих людей, а часом цілих родин, у яких гостював, також і корчмарів, яких назагал тяжко переконати до Сповіді; часом також знаходив тих, які сиділи за чарками і віддавалися п'янству в корчмах. Тих відтягав від чарок і, заохочених добрими повчаннями, та розкаяних, повертав до їхніх домів. Інших спонукав до Сповіді, даючи їм гроші. Через те довше, ніж планував, перебував у дорозі.

Одного разу, через труднощі з переправою через головну ріку Литви, звану в рідній мові Німан, змушений був затри-

матися більше, ніж на один день, тому що скресла крига і не можна було переправитися через неї ні возом, ні човном. Зустрів там багато людей, а багато прибуло пізніше; чекаючи переправи сповідав, і не хотів переправлятися, доки всі не прийняли Тайну Покаяння. Зайнятий тим, забув про все, навіть, про мету подорожі.

Коли розцвів, немов пальма, і видав щедрі овочі добрих трудів, після смерті Архиєпископа Полоцького Гедеона, цей же муж, тому п'ять літ, після п'ятнадцяти років монашого життя, був поставлений на місце покійного Архиєпископом Архиєпархії, зруйнованої цілковито як у духовних, так і в дочасних справах. Ця Архиєпархія є на Білій Русі, в сусідстві з Московщиною. Називається Архиєпархією не тому, що її Архиєпископ має під своєю владою якихось Єпископів (бо таких, які йому підлягали б, нема), але тому, що від давніх часів займає перше місце після Архиєпископа-Митрополита перед усіма іншими руськими Єпископами. Ця Архиєпархія є досить велика і містить у собі між багатьма іншими меншими містами, ці три найважніші, а саме: Полоцьк (від якого бере назву), Витебськ і Мстислав. Всі вони вже від довшого часу мають титул Воєводства, наданий їм найяснішими королями Польщі. В цілій своїй Єпархії, а передусім у найважливіших містах, Архиєпастир застав широко розповсюджену заразу схизми, але з Божою допомогою, впродовж не повних двох років, завдяки ревності і зручності, якими відзначався в тих справах, так з'єднав собі уми і переконання всіх, що по схизмі залишилися тільки деякі сліди. Духовенство застав в повному неладі й упадку, а свій Полоцький Архиєпархіяльний Собор Святої Софії — майже зруйнований (не згадуючи про багато інших церков в цілій Архиєпархії). Щодо духовенства, то його він зреформував за допопмогою Синодів, які скликав кожного року, а також послуговувався візитаціями місцевостей та їхніх церков, які відбував особисто, незважаючи на дуже великі невигоди та небезпеки для здоров'я. В обороні спадщини своєї Церкви й у відшукуванні тих церковних дібр, які були загарбані різними вельможами, був ревним і щасливим, що впродовж п'ятьох років, коли очолював Єпархію, використовуючи своє право, повернув половину віддавна загарбаних церковних дібр; а гадали, що він до того був нездатним, бо ж увесь присвячував молитві. Господарства Єпархії, що були дуже знищені, повідновлював, повибудовував нові доми й єпископські резиденції. Передусім, майже від фундаменту відбудував катедральний Собор, у такому гарному вигляді, який він тепер має, і такими величезними коштами, що ледве хто міг би в такому короткому часі, маючи навіть три рази більше прибутків як Архиєпархія, збудувати таку величну будівлю.

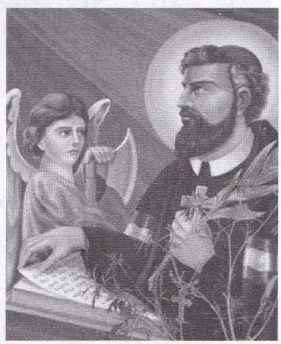

бр. Даниїл Сікора, ЧСВВ
м. Перемишль

СЛІДАМИ ІСПОВІДНИКА ВІРИ

На початку Першої світової війни Галичина була захоплена російськими військами. Перебуваючи на становищі ректора духовної семінарії в Станіславові (1907-1915), о. Єремія був свідомий того, що його заарештують. Він мав можливість виїхати до Відня, а все ж залишився. Отець Василь Навроцький, давній приятель о. ректора, у своїх спогадах згадує: «Ще раз його переконував і намовляв до виїзду. На те одержав я категоричну відповідь: «Ніяк не виїду, а лишуся. Міг би я виїхати і гроші на дорогу маю і, певно, виїхав би, якби не одно. Мушу опікуватися Сестрами і боронити їх перед солдатами. Се мій обов'язок».

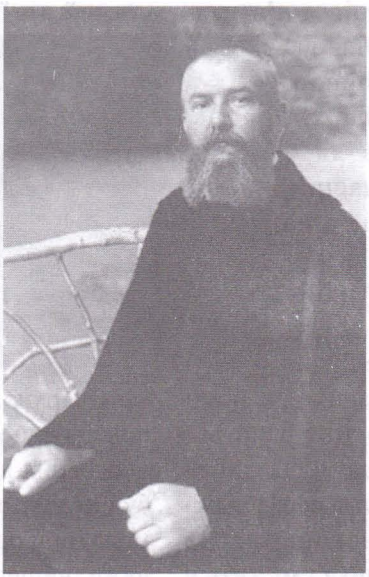

24 січня 1915 року о. ректора було заарештовано. Ніхто не сподівався, що цей арешт у його житті буде фатальним. 5 лютого отця Єремію разом з о. мітратом Іваном Гордієвським вивезли до Києва, де вони перебували три тижні. Опісля їх було конвойовано вглиб Росії — в місто Симбірск (нині Ульяновськ). «Місто, нема що казати, гарне і спокійне. Власти обходяться з нами добре», — писав о. Єремія до о. Віталія Градюка, ЧСВВ, який теж розділяв невольницьку долю в Казані. Отця в Симбірську дуже добре знали і поважали тутешні жителі, бо звертав увагу на себе поставою, повагою. Ще від початку свого ректорства мав проблеми з ревматизмом, і тому ця хвороба дуже швидко прогресувала на засланні, що і призвело до передчасної смерті.

«Ніхто з нас не сподівався сего удару, — писав у своїх спогадах радник із Самбора Теодор Біленький, — тим більше, що якраз в сім часі появилася в київському польському дневнику допись, що на опорожнений владичий престол в Перемишлі мав бути іменований о. Ломніцький». 3 липня 1916 року о. Єремія Ломницький, знесилений хворобою, відійшов по вічну нагороду на 56-му році життя, 34-му чернечого покликання та 30-му священства.

«Не забувайте про мене в своїх молитвах, — писав о. Єремія до своїх Сестер, — і просіть найсолодшого Ісуса, щоб заховував мене в своїй ласці до кінця життя й дав мені щасливу смерть». Господь вислухав молитви Сестер. Вмирав спокійно з приготуванням — словом будуючо. «Години мої почислені; не лишаю нікого; та свідомість улегшує мені відхід з цього світу» — казав отець. Притомним був до останньої хвилини. Отець

Єремія просив, щоб його похорон відбувся згідно з монашими правилами. Перед смертю він висповідався, відновив монаші обіти, прийняв св. Причастя і св. Тайну Оливопомазання і спокійно скінчив життя. Похорон відбувся наступного дня, тобто 4 липня ввечері, на якому були присутні всі засланці незважаючи на національность, а також багато місцевих жителів.

Якщо мені пощастило побувати в с. Кавську, де в 1860 році народився славний василіянин о. Єремія Ломницький, то виникло також велике бажання піти слідами його хресної дороги в Симбірску. 4 липня 2005 року з благословення о. протоігумена Григорія Гриньківа я виїхав до Росії в пошуках могили ісповідника віри о. Ломницького. Шансів було мало, адже з того часу проминуло 90 років. І все ж надія не згасала. Я опирався на спогади Теодора Біленького, який теж був там на засланні. Він писав, що блаженної пам'яті о. Єремія був похований майже на самому краю кладовища справа від входу.

І от я в Ульяновську. Видобувши з інтернету відомості про всі кладовища цього міста, звернув увагу на старий центральний цвинтар по вулиці Карла Маркса, 52, який вже від серпня 1972 року не діє і поїхав туди. Однак мої пошуки за вказівками Біленького нічого не дали, тим більше не було певності, що могила о. Єремії знаходиться саме тут. В місцеву архіві знайшов документи, які вказували на те, що на цьому старому цвинтарі праворуч від входу ховали католиків і лютеранів. Те, що там похований о. Ломницький, підтвердив працівник архіву Іван Сивопляс, як виявилось, за національністю українець, до того ж католик.

Директор кладовища розповіла, що на ділянці, де могла б знаходитись могила ісповідника віри, було щонайменше два перезахоронення. Навіть фотографія могили о. Єремії, яку мені передали Сестри Служебниці, де чітко видно хрест з відповідним написом, не дала позитивного результату. Тієї могили нема, але є надія. Пошуки тривають...

Треба також додати, що після мого

приїзду до Ульяновська тутешні краєзнавці та історики, серед яких Іван Сивопляс, Антон Шабалкін, Сергій Петров та інші, по-справжньому зацікавилися постатю блаженної пам'яті отця Єремії Ломницького. Завдяки їхнім старанням у місцевій пресі було опублікувано дві статті про ісповідника віри, а п. Іван віднайшов так званий будинок «Мунтяна», в якому мешкав і помер о. Єремія. На ньому 20 червня 2006 відкрито меморіальну таблицю з відповідним написом.

Ось таким було життя цього ієромонаха, освітлене багатьма християнськими чеснотами, духом глибокої молитви і покори та великою ревністю у проповідуванні Христової віри. Але найбільшою заслугою о. Єремії Ломницького для нашої Церкви і народу є те, що при участі о. Кирила Селецького та Блаженної Сестри Йосафати Гордашевської він заснував нове жіноче згромадження Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії, яке чудово розвинулося по цілому світі та виконує велику працю для добра нашої Церкви й народу. Тим часом Провінція Отців Василіян та Провінція Сестер Служебниць в Україні звернулись до церковної влади з проханням розпочати беатифікаційний процес о. Єремії Ломницького, ЧСВВ. Молімось, щоб Господь прославив його славою Святих в лоні Своєї Вселенської Церкви.

Повідомлення про вислухані молитви просимо надсилати на адресу:

Місія «Постуляційний Центр
беатифікації й канонізації
святих УГКЦ»
пл. Соборна, 3а
79008 м. Львів
тел./факс (0322) 79-84-42

або до редакції часопису «Місіонар» на адресу:

Часопис «Місіонар»
Святоонуфріївський монастир
Отців Василіян,
вул. Б. Хмельницького, 36,
79019 м. Львів,
тел./факс 72-46-94

ВИПРАВЛЕННЯ!

Просимо вибачення за неточність, допущену у номері «Місіонаря» за червень 2006 р. У рубриці «Поезія» замість *Оксана Демчишин* слід читати *Оксана Демчина.*

о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
м. Бар, Вінницька обл.

БЛАЖЕННІ ПЕРЕСЛІДУВАНІ ЗА ПРАВДУ...

Це було в п'ятидесятих роках минулого століття. У школі зібрали після уроків всіх учнів на так звану виховну годину. Із району в село приїхала жінка-лектор, яка мала провести цю виховну годину. Своєю зовнішністю вона, навіть, виділялась серед вчителів, а її одяг свідчив, що вона не з бідних пролетаріїв. Перш за все, вона почала говорити, що Бога немає, що релігію придумали пани і попи, щоб обдурювати бідне населення, і, взагалі, що релігія це «опіум для народу», з якою потрібно щоденно вести боротьбу. Вчителі і учні мовчки слухали все, що говорила «високоосвічена» пропагандистка з районного відділу освіти.

- У багатьох ваших домах ще знаходиться багато буржуазної літератури, а також література духовна. У наших бібліотеках є радянська література, де описано всю правду. Ці книжки ви зможете брати додому і читати разом з батьками. Найкращі книжки, де описується життя наших любих вождів, наших славних героїв. Хоч би й ось ці. І тут вона почала їм показувати і пропонувати книжечки, які вони повинні б прочитати.

- Ось книжечки про Володю Ульянова, Сосо Джугашвілі, Зою Космодемянську, Павлика Морозова і багато інших. А книжки, які є у вас вдома, принесіть сюди, ми їх переглянемо і всі антинародні книжки знищимо. Церковні книжки вам також непотрібні. Їх треба усі попалити, бо вони є опіумом для нашого суспільства. Бо, замість того, щоб уроки вчити, вас змушують молитись. То ж ви скажіть своїм батькам, дідусям, бабусям, що вам ніколи молитись, а тим більше читати ці книжки, бо найпершим завданням є вчити уроки. Зрозуміли? Кожен із вас повинен прочитати оці книжечки, що я вам показувала. А ми будемо вас розпитувати, що ви прочитали.

Після невеличкої паузи, додала:

- Незабаром будуть ходити по хатах і перевіряти, які у вас є книжки. Тому пропоную принести до школи ці книжечки вже завтра, щоб не було неприємностей.

Івась уважно слухав, що говорила ця жінка. Йому стало жаль, що він повинен розстатись з книжками, які були у нього вдома. Їх придбав батько ще до війни. Особливо він любив читати побожні книжки, яких у нього було чимало. Адже

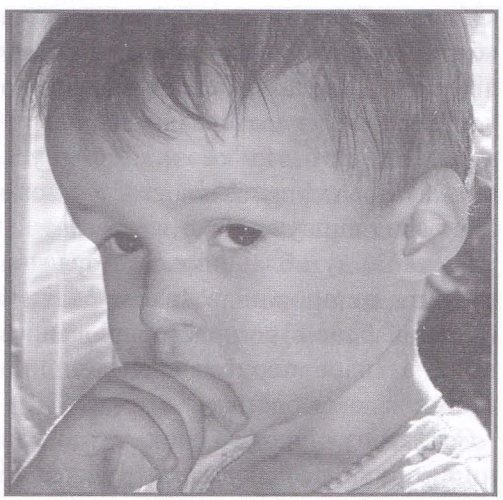

батьки щороку ходили на відпуст до Крехівського монастиря, і завжди приносили із собою гарні книжечки видавництва отців Василіан з Жовкви. Малий Івась їх читав, переглядав і це був найбільший скарб для нього. І коли в школі сказали підняти руки тим, в кого є старі книжки, Івась не підняв руки.

Йдучи додому, він роздумував, як заховати, зберегти цей неоціненний його скарб. Закопати б у землю, та вода підтече, і все пропаде. Таке вже було. Винести до сусідів, то і там знайдуть і не помилують. З тією думкою він прийшов додому. Батькові він боявся про це розповісти і вирішив заховати книжки в соломі на горищі.

Коли батька не було вдома, Івась виніс найкращі для нього книжки на горище, і тут знайшов гарне місце для них. Балки були закладені дошками. Він їх відсунув, поклав у нішу книжечки, знову положив дошки і притрусив соломою. «Вже тут їх ніхто не знайде», — подумав собі Івась і заспокоївся.

Минуло декілька тижнів. Селом ходила команда облавників, які дійсно шукали «буржуазно-націоналістичну» і релігійну літературу. Солдати виконували свою чорну роботу, перевертали все вверх-коренем, щоб тільки знайти якусь книжку. Все, що противилось владі, вони забирали і знищували.

Після обіду облавники вже були на вулиці, де проживав Івась. Мати і старший брат в цей час працювали в полі, а Івась перебував з меншою сестричкою та братиком вдома.

Солдати, увійшовши до хати, почали нишпорити по закутках. Майже всі книжки, які залишились у хаті, знаходились у скрині під одежею. Відкривши скриню, і, побачивши стару одежу, вони одразу її зачинили. «Пронесло!» — подумав батько.

- Нащо ви стільки ікон порозвішували? — запитав один із солдатів, — вистачило би вам однієї іконки, якщо ви віруючий. У нас також деякі бабусі тримають іконки. У вас малі діти, їм цього не потрібно, а для вас і однієї іконки вистачить, — повчав військовий.

Господар дому мовчав, а Івась всюди ходив за батьком. Облавники вийшли з хати, заглянули до комори і там все перевернули, а потім полізли на горище. Обдивившись навкруги, вони глянули на дошки, які лежали на балках. Відгорнувши солому і відкинувши дошки, вони побачили поскладані книжки. Скинувши книжки і все, що там було вниз, вони з лайкою виходили на двір. Івась весь затремтів, побачивши, як вони виносили все те, що він заховав на подвір'я і скидали на купу. Батько був настільки здивований, не розумів, як сталося, що книжки опинились на горищі. Тут були часописи-зшитки «Місіонар», «Сільський господар», «Наш приятель», «Український пасічник» і багато різних книжок з історії України, «Життя святих», «Катехизм» і інші релігійні книжки, а також «Кобзар» Шевченка.

- А говориш, що немає книжок. Хто заховав їх на горищі? — почали запитувати, кричучи, солдати.

- Я у цій хаті живу всього-на-всього один рік і не знаю нічого про ті книжки.

Тоді місцевий чоловік, уповноважений від сільської ради, пояснив що колиш-

нього господаря виселили на Сибір, а книжки напевно він заховав, а новий господар живе у цій хаті недавно.

В скорому часі на подвір'ї горіли всі ці книжки. Івась зі смутком дивився на це все, а батько переживав за своє майбутнє життя і життя своєї сім'ї. Щоб краще згоряли книжки, їх розривали і кидали в полум'я. Івась дивився як скручувались листочки, а на них незапам'ятні світлини зникали в червоному полум'ї, яке, немов, пожирало цей неоціненний духовний скарб. Один із військових витягнув із сумки якісь папери і детально писав протокол, розпитуючи про все батька.

- Приховуєш від нас правду, що переховував антирадянську літературу. Зараз у всьому зізнаєшся. Ходи з нами, — вони з лайкою повели його до невеликої стодоли, штовхаючи у спину.

Івась дивився, як догоряли його книжки і часописи. Все згоріло, тільки обгортка з «Місіонаря» ще не згоріла. Івась підняв цей листок, склав його і поклав в кишеню.

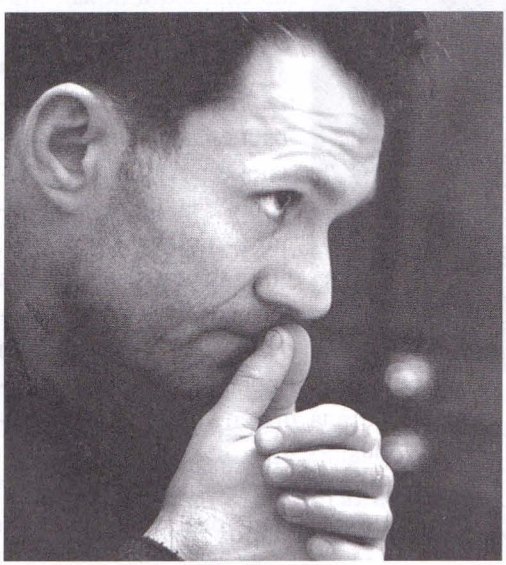

Він ще встиг витягнути молитовник, який наполовину згорів і також заховав. Та тут почув лайку і крик в стодолі. Було чути удари і стогін. Обзивали батька. Івась не стерпів. Він одразу побіг до стодоли, шарпнув важкі двері, і побачив щось страшне. Били його батька! По обличчі текла кров. В його серці закипіла ревність захистити батька. Він з плачем і зойком кинувся до нього.

- Не бийте мого тата! — кричав на весь голос хлопчик зі сльозами на очах.

Один солдат копнув його ногою, але він знову піднявся і кричав:

- Не бийте тата!

Тільки один солдат, який стояв збоку, не міг цього витримати і гнівно сказав:

- Досить! Вони також люди. Відпустіть їх!

Солдати мовчки вийшли зі стодоли, подивившись, як догоряли книжки, вийшли на вулицю і пішли до іншої хати. Івась все ще плакав, а батько обтирав своє лице від крові.

- Тату, за що вони вас так били? — запитував Івась, тримаючи своєю рукою закривавлену батькову руку, — чому вони такі страшні і жорстокі?

- Сину, — відповідав спокійно батько, — ти, можливо, вперше побачив несправедливість, а у своєму житті ще багато відчуєш гіркої несправедливості. Такий цей світ. Ісуса теж били нізащо. Ми не кращі від Нього. А за цих безбожників потрібно молитись, бо вони також люди, і за них Христос терпів і молився, а самі вони не знають, що роблять.

- Я, ось, тату, з вогню витягнув молитовник, а все інше згоріло. Жаль мені, що все згоріло, — жалівся батькові Івась.

- Цей молитовник тобі залишиться на пам'ять, бережи його. Можна спалити книжки, можна нас бити, можна нас арештувати і засилати в Сибір, але не можна вбити духа, тому, що з нами Бог. Тож підемо до хати і помолимось, сину, за наших ворогів, за їх навернення і подякуємо Богові за терпіння, що ми хоч трішки уподібнились до Христа.

- Тату, це я заховав так невдало книжки. А вони не арештують вас? — запитував з тривогою Івась.

- Не знаю, думаю, що їм треба буде написати в газету, що ми самі добровільно спалювали ці книжки. А те, що це ти заховав, я не сумнівався. На майбутнє будеш обережнішим. І, якщо щось робиш, завжди порадься з кимось, щоб все вийшло на добре.

Часи змінилися. Старші люди забувають старе пережите, а молоді не знають, якою ціною платили наші батьки за переховування у своїй домівці доброї книжки.

Катря ГРИНЕВИЧЕВА

МАК

Одного дня жінка Йосифа, теслі, ходила по хаті з недужим своїм хлопчиком на руках. Журливо нахилялася над ним, цілувала його волосся, мабуть, удесяте вже розпочинаючи свою колисанку. Співала у ній про голубе небо, нагріте теплом божої любові, про ручай, закосичений незабудьками, як очі ангелят, про зябликів та синичок, що саме тепер криються у затишшя материнських малесеньких крил.

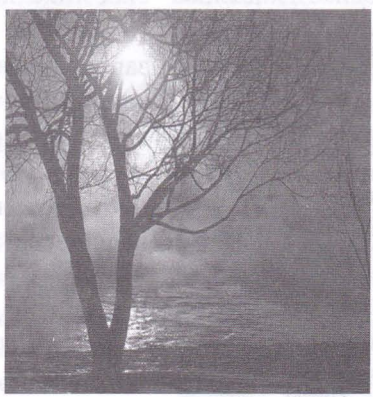

Дитя зітхнуло, слухаючи, склонило і собі голівку ще ближче до груді Марії, з розхиленими жарою губками запало в глибокий сон.

Мама поклала його обережно на вбогій постелі, а сама, боса як була, побігла за ліками у місто. Щоби не гаяти часу, пустилася наскоси полем, з якого щойно спрятали сусідове збіжжя.

Перші вечірні сумерки волоклися вже по світі і прошибаючий вихор гудів поверх скиб. З дерев на межах сипалося зів'яле листя, по борознах миготіли озерця води, цілі срібні. Ген вдалині чорнів Назарет.

Марія бігла щосил, аж вітер лопотів її одіжжю, зривав хустину з русого волосся, захоплював віддих у грудях…

І бач! Заворушилося на полі все покривджене, налякане, дожидаюче рятунку. Безлиста рокита, що дуже боялася завальної зими, доглянула здалека Матір Божу і розтопіреним гіллям зачепила прохожу. Зачепила, придержала, стала просити жалібним тріскотом корчавих прутів:

- О зупинися на часочок, Найсвятіша! Обійди мене тільки раз кругом, щоби

метіль пощадила мене на сім відслоненім місці!

Але жінка теслі перебігла мимо неї, сильніше закутавши платинкою натомлене обличчя.

Стрінула ще світлушку, замотану в павутиння, — тільки б зірвати сітку хижака, та Мати Божа так спішилась, що серце чула у горлі.

Не спинила її і птичка, що кілька разів вдарила в лету об її коліна, забігаючи і собі допомоги у святої мандрівниці. Її пернаті діточки, налякані хижаком, розбрелися по очереті, і вона даремно закликала їх до себе криком грози та розпуки.

Марія не спостерігала сьогодні нічого на сій гіркій дорозі. З її босих, поранених ніжок плила каплями кров і відмічувала на стернині пурпурову доріжку — одну, другу…

В аптеці ждало багато жінок. Аптекар видавав ліки чергою, і Марія ледве перед ніччю вернула до хати. Зараз з порога глянула на дитину: спала спокійно, рясний цілющий піт укрив маленьке чоло. Мати з пільгою схилилася на поруччя ліжка, відпочиваючи після томної дороги. Пересиділа так усю ніч на сторожі Ісусового сну.

Ранком, як сонце кинуло на Назарет перший жмут проміння, через шибку, що її протирали з роси руки малого сина Марії, видно було на полі дві низки маків, мов довгі шнури із коралу. В ранішнім леготі вони тремтіли, як живі, на своїх високих і тонких стебелинках, а сонце пестило останньою жарою їх дивно рум'яні пелюстки.

Через усю днину збігалися діти з Назарету, щоби собі і своїм зірвати сих

квіток з неба, і вони скоро миналися. Впрочім, ішла осінь, яка доти миє квіти дощем і б'є лютими вітрами, доки не облетить з них Богом дана краса.

І маленький Ісус Назареєць вибіг у тепле полудне погратися з ровесниками поміж он ті маки, палаючі, як вогники, крилаті, як мотилі, і крихкі, як мрія. Коли вже забави мав доволі, назбирав гарну китицю і з веселим вигукуванням спішив до хати.

Біля вікна у сонці сиділа його молода мама і пряла сивий льон, веретено іскрою совалося в її пальцях. А як схилилася, щоби придержати в обіймах свойого пестунчика, він успів уже вбрати її волосся в ті тремтячі, огненні квітки, мов у царську корону.

Повна тихої погоди дивилася на нього урадована Марія…

З сеї години посеред піль, де росте хліб насущний для грішного мира, з кождим літом цвітуть доріжки божі, мов довгі шнури із коралу.

Ігор Луб'янов — молодий поет з Херсонщини. За віросповіданням — греко-католик. Пише вірші та прозові твори українською і румунською мовами.

І. ЛУБ'ЯНОВ, зі збірки «СВІТАНОК»

ВІДПОВІДЬ ХРИСТА ДИЯВОЛОВІ

Ти в змозі дать Мені усе, що маєш,
Розповісти мені про те, що знаєш
І показати далі неозорі,
Подарувати всі річки прозорі.

Та поклонитися тобі Мене не змусиш,
Я не віддам тобі ніколи Свою душу, —
Ти мрієш бачити людей рабами,
Хоч обіцяєш їх зробить богами.

Говориш ти, що можеш дати їм, що хочуть;
І робиш так, що з Мене всі регочуть, —
Ти тихим прикидаєшся й самотнім,
Показуєшся бідним, благородним.

Ти знаєш те, чого вони не знають
І дуриш їх…Вони цього бажають…
Та знай — Мене дурить не зможеш,
Я не понаджусь на личину твою гожу.

О чорний янголе, ти є гріхом безмірним!
Мене збороть проте, душею бідний,
Не зможеш, хоч тепер Я — вбогий страдник,
Бо Я є Бог, а ти є Ниций Зрадник!

О Господи, пробач мені усе:
Що, може не молився на світанні,
Що так палало все єство моє
Від пустоти, розлуки і кохання!

Пробач, що не любив Тебе понад усе,
Що піддавався болю і стражданню…
Та вірю!.. Моє кредо є тверде —
Час прийде для Духовного Зростання!

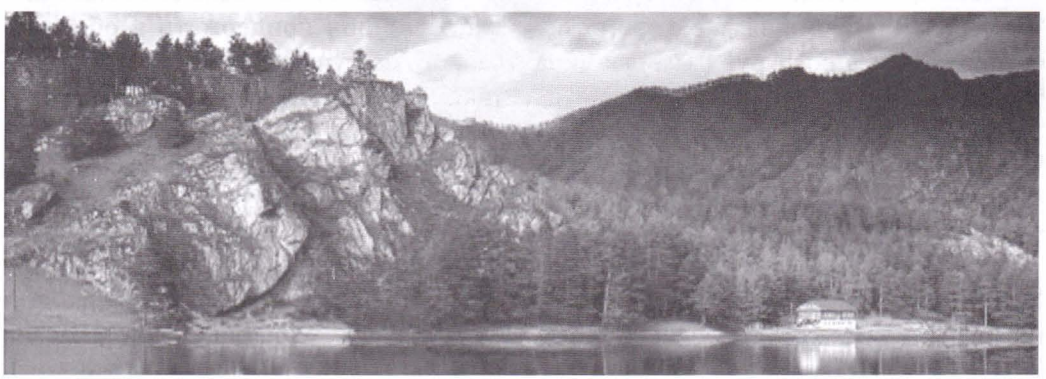

ЧАЙНВОРД

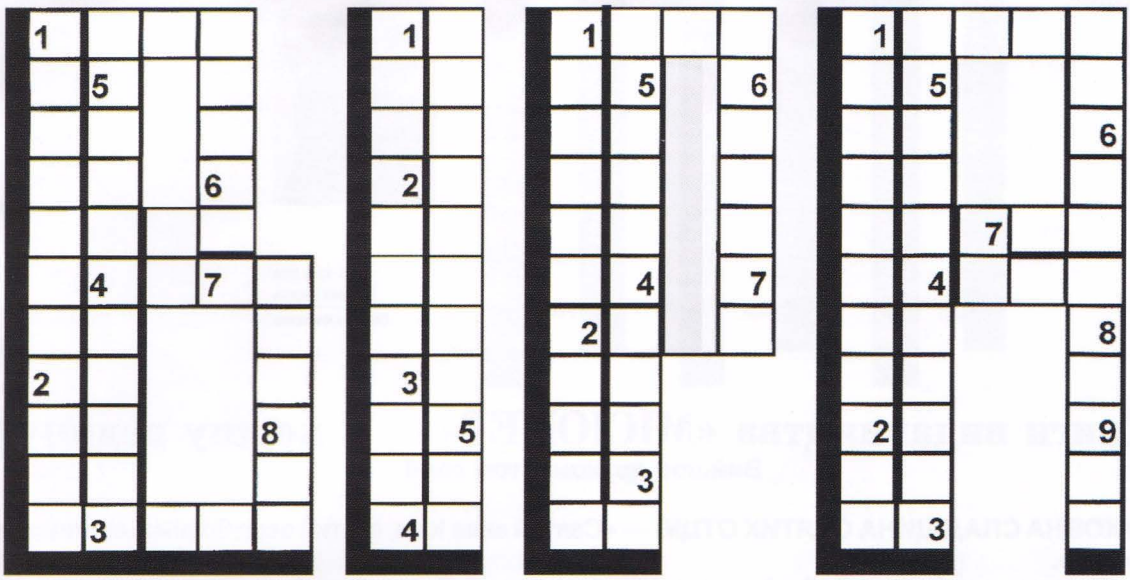

Літера В: *1. Книга, що містить стислий виклад християнського віровчення. 2. Бо … — добра Мати, не дасть дітям погибати, поведе до щастя всіх. 3. Плід яблуні. 4. Велика княгиня Київська. 5. Сукупність літер, прийнятих у писемності якої-небудь мови і розміщених у певному усталеному порядку. 6. …Шевченко. 7. День, коли урочисто відзначають видатні події, знаменні дати. 8. Тож сказав Бог: «Сотворімо людину на наш… і на нашу подобу».*

Літера І: *1. Свідоме і добровільне порушення Законів Божих. 2. Символ християнства. 3. Апостол Ісуса Христа, званий близнюком. 4. Перша людина. 5. Один із дев'яти плодів Святого Духа.*

Літера Р: *1. Розмова з Богом. 2. Учень Христа. 3. Божа чеснота. 4. Частина дня. 5. Здатність людини мислити, відображати і пізнавати об'єктивну дійсність. 6. Євангелист. 7. Боже….*

Літера А: *1. Київський князь, який запровадив християнство на Русі. 2. Один із семи дарів Святого Духа. 3. Батько всіх народів. 4. Сестра Лазаря. 5. Засновник чернецтва на Україні. 6. Покровитель дівицтва. 7. Священичий одяг. 8. …був чоловік праведний і досконалий між сучасниками; він ходив з Богом. (З Книги Буття). 9. Многостраждальний чоловік.*

Підготувала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд «МАРІЄ ДІВО БЛАГОСЛОВЕННА», вміщений у ч. 5 за 2006 р.:

По горизонталі: 3.Поклін. 4.Світло. 6.Україна. 9.Поміч. 10.Вінок. 13.Сонце. 14.Ворог. 17.Дарунок. 18.Висота. 19.Корона.

По вертикалі: 1.Зірка. 2.Звено. 3.Прапор. 5.Омофор. 7.Зірниця. 8.Віночок. 11.Покров. 12.Дорога. 15.Щастя. 16.Голос.

Відповіді на кросворд «НАШІ БЛАЖЕННІ», вміщений у ч. 6 за 2006 р.:

По горизонталі: 3.Василій. 6.Микола. 7.Покора. 10.Народ. 11.Місто. 14.Петро. 15.Грань. 18.Пастир. 19.Страдч. 20.Зірниця.

По вертикалі: 1.Павло. 2.Вінок. 4.Симеон. 5.Крехів. 8.Спаситель. 9.Натхнення. 12.Прелат. 13.Правда. 16.Сибір. 17.Отець.

Відповіді на чайнворд, вміщений у ч. 7-8 за 2006 р.:

Літера В: 1.Катехизм. 2.Марія. 3.Яблуко. 4.Ольга. 5.Алфавіт. 6.Тарас. 7.Свято. 8.Образ.

Літера І: 1.Гріх. 2.Хрест. 3.Тома. 4.Адам. 5.Милосердя.

Літера Р: 1.Молитва. 2.Апостол. 3.Любов. 4.Вечір. 5.Розум. 6. Марко. 7.Око.

Літера А: 1.Володимир. 2.Рада. 3.Авраам. 4.Марта. 5.Антоній. 6.Йосиф. 7.Фелон. 8.Ной. 9.Йов.

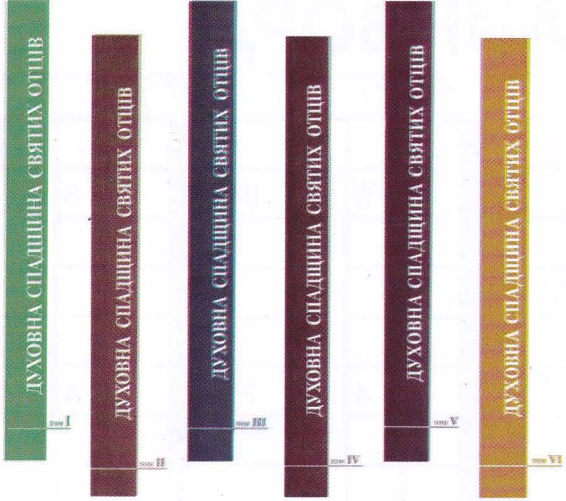

Св. авва Ісая
Св. авва Зосима
Св. авва Филимон

Книги видавництва «МІСІОНЕР» — у кожну родину!

Вийшов друком 6 том серії

ДУХОВНА СПАДЩИНА СВЯТИХ ОТЦІВ — «Святий авва Ісая, святий авва Зосима, святий авва Филимон».

Духовна спадщина святих Отців — це невичерпна скарбниця Божої премудрості, вітцівських порад, братніх напоумлень усім — одвіку й донині — християнам, що хочуть іти прямим шляхом до Бога й Небесної Батьківщини, сподобитися досконалості Святих і уподобання Божого.

Духовні повчання святих Отців — це справжні учителі терпеливості, винищувачі нарікання, керманичі, що ведуть до істинної смиренномудростіи в Христі Ісусі, Господі нашім.

Книги святих Отців повинні бути в кожній християнській родині. Адже в них — виречена з глибини віків і донесена до наших днів устами Святих уся правда Божа. Книги містять не лише безцінні писання Святих (читати які — не лише врозумлення на шляху Божім, а й неабияка насолода), а й не менш цінні життєписи цих Святих. Життя бо славних мужів Божих вчить нас не менше від їхніх слів.

Читайте «ДУХОВНУ СПАДЩИНУ СВЯТИХ ОТЦІВ»

Книги видавництва «МІСІОНЕР»
можна замовити за адресою:
«МІСІОНЕР» вул. Б. Хмельницького, 36
м. Львів, 79019
тел.: 8 (0322) 72-90-80
297-92-08

Вітолд Сімон
Аборт, його причини і наслідки.
(Львів 2006 - 88 ст. 130 х 200 мм.)

Публікація в науковий спосіб висвітлює медичні, психологічні та духовні причини аборту. Також з'ясовує наслідки аборту і їх терапію. Видання містить 8 схематичних таблиць. В додатку бібліографія, яка містить 91 твір на цю тематику англійською і польською мовами.

Адресоване медикам, педагогам, духовенству, зокрема студентам богослов'я.